

Kristen

– noe med tro å gjøre?

I vår serie **"Korrespondentbrevet"** gir våre utsendinger og lokale medarbeidere oss et dyper innblikk i arbeidet de står i for Israels- misjonen. Et lite glimt fra hverdagen, en betraktning over det messianske, kristne eller jødiske miljøet, en personlig observasjon, eller en kommentar til den politiske eller religiøse situasjonen i landet er noe av det vi kan vente oss. Denne gangen er det Israelsmisjonens stedlige representant i Haifa, **Andreas Johansson**, som minner oss om at begreper ofte henger sammen med kultur.

Stter to år i Israel har jeg innsett at ulike begrep som "kristen" og "kirke" ikke betyr det jeg trodde før jeg kom.

Når det kommer besøk fra Skandinavia og jeg sier om en person at han er kristen, oppfattes det fort som at jeg mener vedkommende er en troende som går ofte i kirken, mens jeg bare ville si at han snakker arabisk, spiser grisekjøtt og drikker alkohol.

For en tid tilbake traff jeg Azar Ajaj, som er leder for Nazareth Evangelical Theological Seminary (NETS). Han er maronittisk kristen av oppvekst, men forteller at han kom til tro som ung og ble med i en baptistkirke. Han arbeider i dag med et kirkehistorieprosjekt om de evangeliske araberne i Israel. Azar sier at for 100 år siden ville det vært vanskelig å hevde for lokale kristne at kristendom er en tro og ikke en etnisk kategori. Det virker ikke så lett å mene dette i dag heller. Både muslimer, jøder, kristne, drusere og andre tenker at de må forbli i den religionen de er født inn i. Noe annet ville være et svik. Forøvrig må Gud hjelpe de andre i deres religioner.

Dette er en konsekvens av

politikken til de muslimske herskerne, både under kalifatet på 600-tallet og senere det osmanske riket som laget Millet-systemet. Det gikk ut på at alle hadde religionsfrihet og selvstyre innenfor sin religion, men det var uaktuelt å bytte gruppe. Den religiøse skjebnen var avgjort ved fødselen.

Azar Ajaj tilhører den gruppen av kristne arabere som praktiserer evangelisering. Men det som er Azar Ajaj sin bekymring, er at selv om de fleste evangeliske arabere i prinsippet er åpne for å formidle evangeliet også til muslimer, blir det lite av det i praksis. I Israel, der det er politisk frihet til å vitne for og døpe forhenværende muslimer, blir det i liten grad praktisert, mens på Vestbredden, der det er forbudt og farlig å hjelpe muslimer til å bli kristne, finnes det langt flere jesustroende med muslimsk bakgrunn.

Når Azar analyserer grunnen til at de evangeliske araberne ikke når ut til muslimene, peker han på at det er krevende å nå dem som pleide å forfølge de kristne. Det handler om frykt og mangel på tilgivelse for historiske overgrep. Mange kristne hater muslimene selv om de ikke vil innrømme det. – Vi har ikke åpnet hjertet vårt for dem, sier

han. – Hvis vi ikke klarer å forholde oss til historien og vise i praksis at Jesus kom for alle mennesker, så vil vi fortsette å leve slik vi gjorde før, da de muslimske herskerne begrenset oss og forbød misjon, sier han. Og det ser ikke ut til at noen er særlig teologisk anfektet av det.

Men Azar Ajaj har mer på hjertet. De evangeliske kristne har enda ikke begynt å tenke seriøst på å nå det jødiske folk. Det måtte jeg gi ham rett i. Den arabiske israelsmisjonen er ikke etablert enda. Dersom vi hadde hatt mange jesustroende med muslimsk bakgrunn, kunne de lettere snakke med jøder og bli lyttet til, for når de som er "født kristne" vil snakke med jøder om Jesus, får de fort den samme reaksjonen som når de snakker med muslimer: Din religion er sikkert bra for deg, men jeg er født på annet vis.

Både kalifatet og det osmanske riket har falt, men politikken disse rikene førte, preger tankegangen i Midtøsten og Nord-Afrika den dag i dag. Det avgjørende spørsmålet er om Jesus kom for alle mennesker, eller om han kom for å tilby frelse bare til de som har etnisk kristne foreldre.

